

Verhalenbundel

Promo

Verhalenbundel Promo

© 2010 Sanne Schrijft

Dit werk mag niet openbaar worden gemaakt of verveelvoudigd.
Door het lezen stemt u automatisch in met deze voorwaarden.

Inhoud

2 **Mijn vriend de wind**

genre: prentenboek
thema's: wind, natuur, vriendschap

7 **Koos is boos**

genre: prentenboek
thema's: emoties (boosheid)

11 **Het leesmonstertje (fragment)**

genre: (voorlees)verhaal
thema's: fantasie, lezen, sprookjes

15 **Gina, de vriendelijke mug (fragment)**

genre: (voorlees)verhaal
thema's: dieren, angsten, fantasie, pesten

18 **Sofie's draai (fragment)**

genre: jeugdroman
thema's: acceptatie, handicaps

Sanne Schrijft
Hazelaarstraat 11
4814 BC Breda

info@sanneschrijft.nl
www.sanneschrijft.nl

Mijn vriend de wind

genre: prentenboek
thema's: wind, natuur, vriendschap

1

Mijn vriend de wind.
Hij laat de molens draaien. Als de wijzers van een klok.
Tot je er duizelig van wordt.

illustratie: Jongetje staat voor een Hollands landschap met molens, koeien en verwaide wolken in de lucht, hij heeft zelf een klein molentje in de hand dat ook heen en weer wervelt.

2

Mijn vriend de wind.
Hij helpt de vogels te vliegen. Blaast onder hun vleugels.
Dan worden ze niet zo moe.

illustratie: Jongetje kijkt met zijn armen gespreid omhoog, naar een groep vogels die langs komen vliegen, met hun vleugels wijd.

3

Mijn vriend de wind.
Hij geeft me een duwtje in mijn rug. Als ik te laat ben voor school.
Dan kom ik toch op tijd.

illustratie: Zijaanzicht: jongetje rent door de straten naar school, de wind duwt van achter tegen hem aan zodat hij harder kan.

4

Mijn vriend de wind.
Hij helpt me bij mijn tuinklusjes. Met zijn grote armen.
Dan gaat het twee keer zo snel.

illustratie: Jongetje is bezig bladeren op een hoop te vegen, de wind blaast het voor hem mooi in het gareel.

5

Mijn vriend de wind.
Hij plaagt me soms. Dan pakt hij mijn petje en blaast het ver weg.
Dan moet ik rennen.

illustratie: Jongetje zit lachend zijn petje achterna dat de wind heeft weggeblazen.

6

Mijn vriend de wind.
Hij tilt mijn vlieger heel hoog op. Nog verder dan de wolken.
Ik kan hem bijna niet meer zien.

illustratie: Jongetje vliegert, zijn vlieger is erg hoog.

7

Mijn vriend de wind.
Soms is hij stout. Dan wordt hij heel groot en kwaad.
Dan worden de mensen bang.

illustratie: Jongetje kijkt uit het raam naar buiten. Donkere onweerslucht, de golven van de zee slaan hoog tegen de kust. De bomen worden bijna weggeblazen.

8

Mijn vriend de wind.
Hij blaast met me mee. Alle pluisjes van de paardenbloem weg.
Nu word ik wel honderd.

illustratie: Jongetje zit in het gras en blaast tegen een uitgebloeide paardenbloem. Met behulp van de wind kan hij alle pluisjes wegblazen.

9

Mijn vriend de wind.
Hij brengt me allerlei geuren. Van de zee of van de bloemen.
Die zijn ver weg, maar je ruikt ze vlakbij.

illustratie: Jongetje zit met zijn neus opgeheven in de wind, hij ruikt lekkere geuren, gevisualiseerd door vegen kleur in de wind.

10

Mijn vriend de wind.
Hij houdt van paraplu's. Die vouwt hij andersom.
Dat vindt hij grappig.

illustratie: Jongetje loopt met zijn moeder over straat, zij heeft een paraplu beet die andersom wordt geblazen. Zij is er niet blij mee, maar het jongetje lacht geamuseerd, vindt het een leuke grap.

11

Mijn vriend de wind.
Hij duwt de bootjes op het water. Blaast de zeilen bol.
Dan kunnen ze snel varen.

illustratie: Jongetje zit met zijn vader in een bootje die door de wind wordt voortgeduwd. Woelige golven. Op de achtergrond zijn andere bootjes te zien.

12

Mijn vriend de wind.
Nu gaat hij slapen. Hij fluistert alleen nog maar zachtjes.
Wiegt me heen en weer.

illustratie: Jongetje ligt dromerig in een hangmat die door de wind zachtjes heen en weer wordt gewiegd. Het is avond, de lucht kleurt roze.

Koos is boos

genre: prentenboek

thema's: emoties (boosheid)

1

Koos heeft geen zin om op te staan. Of om naar school te gaan. Eigenlijk heeft hij nergens zin in. Er zit een rare boze kriebel in zijn buik. Vandaag gaat alles fout, dat weet hij nu al. Mama komt binnen.

'Koos, het is tijd om op te staan!'

illustratie: Koos heeft zijn lakens van zich afgetrapt en heeft zich van zijn moeder afgekeerd, die zijn kamer binnen komt. Zijn kamer is rommelig: allerlei jongensspeelgoed is te zien.

2

Koos treuzelt met aankleden. Zijn broek zit niet lekker en de trui is stom! Aan tafel speelt hij met zijn mok totdat hij melk over het tafellaken knoeit.

'Koos toch!' Mama is er niet blij mee.

Koos steekt zijn tong naar haar uit. Ze smeert aardbeienjam op zijn brood voor tussen de middag.

'Bah, aardbeienjam!' Koos wil liever chocoladepasta.

illustratie: Koos hangt op tafel en speelt met de mok melk die omvalt. Zijn moeder reageert geschrokken, ze is druk bezig met boterhammen smeren. Mia, het zusje van Koos zit in een kinderzitje.

3

Op weg naar school trekt hij aan Mia's vlecht tot ze begint te huilen.

'Laat je zusje met rust!' Mama ziet er moe uit. Koos stampt expres door de modderplassen en geeft zijn boterhammen aan de duiven als mama niet kijkt.

illustratie: Koos loopt lamlendig naar school en trekt aan Mia haar vlechtje. Zijn moeder trekt hem boos van haar weg. Op de achtergrond zijn de duiven op een bankje te zien, hongerig naar het brood wat Koos in zijn tas heeft.

4

Op school wiebelt hij op zijn stoel heen en weer. Van voren naar achter en weer opnieuw. Krak-krak zegt de stoel. De juf wijst naar hem.

'Koos! Ga gewoon zitten.'

Koos doet alsof hij haar niet hoort. Voor straf mag hij niet meedoen met knutselen.

illustratie: Koos wiebelt op en neer op zijn stoel, de juf wijst kwaad naar hem. Hij kijkt haar brutaal aan.

5

Fijn, het is eindelijk speelkwartier. Koos rent naar buiten en loopt naar zijn vriendinnetje.

'Ik wil niet met jou spelen.' zegt Iris. 'Je doet gemeen. Ik hoorde dat je zelfs je zusje pijn hebt gedaan.'

Koos loopt naar het speeltuintje. Hij trapt op takjes en schopt de knikkers weg van een kleiner kindje. Stomme Iris. Hij wil niet eens met haar spelen.

illustratie: Koos staat voor Iris, die hem afwijst. Hij is er niet blij mee. Op de achtergrond zie je het speeltuintje en een kindje dat met knikkers aan het spelen is.

6

Koos verveelt zich. Het is niet leuk om alleen te zijn. Hij ziet Iris rennen met een ander jongetje uit zijn klas, ze lachen. Zij hebben wel plezier. Koos wil ook lachen. Maar de boze kriebel in zijn buik houdt hem tegen. De kriebel lijkt nu wel groter te zijn geworden. Koos port in zijn navel.

'Laat me met rust.' zegt hij. De Kriebel in zijn buik lacht.

'Ha, denk je dat ik de schuldige ben? Jij hebt zelf gemeen gedaan. Vanmorgen was ik nog maar heel klein. Maar door alle stoute dingen die je doet, word ik steeds groter.' Hij laat een voldane zucht horen. 'Ik zit prima hier.'

illustratie: Koos leunt verveeld tegen een muurtje aan. Hij staat alleen en port in zijn navel. In zijn buik is een soort donker vlammetje te zien, dat grijnzend met hem praat. Op de achtergrond zie je Iris vrolijk lachen met een ander jongetje.

7

Koos wiebelt met zijn voet.

'Ik wil niet dat je groter wordt. Ik wil dat je verdwijnt. Ik wil weer spelen met mijn vriendjes.'

'Als je dat wilt, moet je het tegenovergestelde doen wat je eerder hebt gedaan. Lieve dingen dus. Daar kan ik absoluut niet tegen.' De Kriebel grinnikt. 'Maar ja, dat zal je wel niet lukken.'

Koos prikt tegen de prikkel aan. 'Jawel hoor, dat kan ik best!' Hij haalt diep adem.

illustratie: Koos balt zijn vuisten en kijkt de boze Kriebel vol energie aan.

8

Eerst loopt hij naar het kindje waar hij de knikkers van heeft weggeschopt. Hij helpt mee ze terug te vinden. En uit zijn zak haalt hij zijn eigen mooiste knikker. Helderblauw.

'Die is voor jou.' zegt hij. 'Omdat ik tegen je knikkers schopte.'

Het jongetje staart bewonderend naar de knikker.

'Cool!'

illustratie: Koos loopt naar het kindje dat zijn knikkers weer aan het verzamelen is (eerder heeft Koos ze immers weggeschopt). Het kindje neemt verbaasd de knikker van Koos aan.

9

Dan gaat hij naar Iris.

'Ik zal niet meer gemeen doen.' belooft hij.

'Zullen we spelen? Dan doen we waar jij zin in hebt.'

Iris haar ogen lichten op. 'Verstoppertje!'

Koos doet liever tikkertje, maar hij laat het niet merken. Hij is blij dat Iris weer met hem wil spelen.

illustratie: Koos en Iris spelen samen verstoppertje, ook met ander jongetje erbij. Ze hebben zichtbaar plezier.

10

Na het schoolkwartier gaat hij naar de juf.

'Zal ik vanmiddag helpen met de planten water geven?' vraagt hij. Ze glimlacht. 'Dat is goed.' De rest van de dag let hij goed op. Met zingen zingt hij het hardst van iedereen. In de bouwhoek maakt hij een hele hoge toren. En als een jongetje hem per ongeluk omgooit wordt hij niet eens boos.

illustratie: Koos gaat naar de juf met een gieter in zijn hand. Ze kijkt glimlachend omlaag.

11

Het is bijna vier uur. Mama komt hem zo ophalen. Koos plukt gele bloemen uit het gras. Als hij mama ziet holt hij naar haar toe.

'Deze zijn voor jou!'

Ze moet lachen. 'Wat lief van je.'

Koos wiebelt met zijn voet.

'Het spijt me dat ik Mia pijn heb gedaan. En dat ik mijn brood aan de duiven heb gegeven.'

Ze aait hem over zijn bol. 'Het is al goed.'

illustratie: Koos geeft zijn moeder een boeketje met bloemetjes. Ze kijkt verast naar hem, met een hand voor haar lachende mond.

12

Samen gaan ze Mia ophalen van het dagverblijf. Op weg naar huis laat Koos zijn zusje paardje rijden op zijn rug.

'Huu, huu!' joelt ze. Ze is heel trots op haar grote broer.

Koos is zijn boze kriebel allang vergeten. Die is nu helemaal weg. Misschien dat hij wel een keertje terugkomt, maar dan weet Koos wat hij moet doen.

(illustratie: Koos en Mia en zijn moeder lopen gezellig naar huis. Misschien ondergaande zon om einde van de dag aan te duiden? Vrolijke aanblik.)

Mijn vriend de wind (fragment)

genre: (voor)leesverhaal

thema's: fantasie, lezen, sprookjes

Tom vindt het niet fijn in de bieb. Zoveel mensen en al die duffe boeken, wat heb je daar nou aan? Maar hij moet hier blijven van zijn moeder.

"Ben zo terug" heeft ze gezegd. "Ik moet even een boodschap doen in de stad, kun jij een leuk boek uitzoeken hier. Tot straks!"

En na een dikke smakkerd heeft ze hem alleen gelaten.

(illustratie: Tom staat met een verveelde blik in de bieb, jongen van ongeveer 7 jaar. Om hem heen is het druk, mensen van verschillende leeftijden lopen rond en zoeken in de boekenkasten.)

Bam! Er valt een boek uit de kast, wat opengeslagen op de grond blijft liggen. Tom pakt het op en kijkt erin, begint toch maar een stukje te lezen. Het verhaal is spannend. Hij vergeet de wereld om zich heen.

(illustratie: Tom buigt zich voorover naar het boek dat op de grond is gevallen. Een stukje van een geheimzinnig diertje is te zien bovenop de kast, met een klauwtje dat het boek had willen pakken.)

'In een land hier ver vandaan was er eens een prinses. Ze werd verliefd op een draak. Haar vader was de koning. Hij was kwaad op haar. Als prinses moest ze met een prins trouwen. Geen draak! Prins Iwan was verliefd op de prinses. Op een dag ging hij naar de grot van de draak. Hij wilde het beest vangen. Zodat hij daarna zelf met de prinses kon trouwen.'

(illustratie: Close-up van Tom die het boek leest, als je de bladzijde omdraait kun je met hem het fragment meelesen.)

Ding-dong! Er klinkt een stem.

"Dames en heren, de bibliotheek gaat nu sluiten."

Nu al! Tom kijkt even op, en hetzelfde moment voelt hij hoe het boek uit zijn handen wordt gegrist. Nog net ziet hij iets wegschieten achter de boekenkasten – iemand gaat er met zijn boek vandoor! Tom rent er achteraan, tot hij er genoeg van heeft en met zijn volle gewicht er bovenop duikt.

"Oef!" klinkt het onder hem.

Op hetzelfde moment gaan de lichten van de bieb uit.

(illustratie: Tom's boek wordt uit zijn handen gegrist, je ziet hoe iemand (pootjes steken eronder uit, boek wordt als een dakje gedragen) het steelt en hard wegrent. Tom kijkt er verbaasd naar.)

In het donker wordt Tom bijna bang, maar dan ziet hij het beestje waar hij op is beland. Dat is duidelijk banger dan hem. Het heeft een zachte piekerige

vacht en grote groene ogen. Op zijn kop ziet Tom hoorntjes.
"Laaf me met rust! Waarom moet iedereen nou Alfie hebbuh?!"
"Sorry..."

Tom kruipt van hem af en bekijkt hem verbaasd. Het beestje, dat blijkbaar Alfie heet, komt overeind, sleept het boek met zich mee en gaat verderop zitten, met het boek op zijn schoot. Tom ziet hoe hij met een klauwtje de woorden en letters in het boek probeert te volgen, maar echt ver komt hij er niet mee.
"De... pr... lins... pins?" probeert hij koppig.

(illustratie: Tom en het leesmonstertje liggen wanordelijk op de grond, over elkaar. Het leesmonstertje heeft het boek nog steeds stevig vast. Ze kijken geschrokken naar elkaar.)

Tom zucht eens en gaat naast hem zitten.
"De prins klom op de steen. Zo raakte het vuur van de draak hem niet..." las hij voor.
"He, wat goef! Je kun lezen!" roept het beestje uit. "Ik wilde dat ik daf kon! Dan zou ief de boeken bin stappen en kijken hoe het daar is in! Ik probeel het wel, maar ief kom faak niet fer. En de anderen lagen me alleen maar uit en willen me nief helpen!"
"Boeken binnengaan? Bedoel je dat je er echt in kan verdwijnen?"
"Ja, met defe sleutel hier. Ik ben nief voor niefs een leesmonstertje." Alfie begint te glunderen. "Lafen we saam dif boek bingaan! Het if vast heel spannend en het gaaf ook over un monster! Als jij leest dan laaf ief je wel sien hoe we moet gaan."
"Goed hoor." Tom begint te lezen...

(illustratie: Tom en het Leesmonstertje zitten gezellig bij elkaar met het boek voor hen. Het leesmonstertje is zichtbaar onder de indruk dat Tom kan lezen.)

Hoe het precies gebeurt weet hij niet, maar opeens zijn ze veel kleiner en is het boek veel groter geworden. Nu pas valt het deurtje in de bladzijde hem op. Alfie gebruikt zijn sleutel, het papier piept en ze stappen door de deur, het boek in.

Een stenen gang duikt op, het ruikt naar nat papier. Ze zijn vast in een later hoofdstuk gekomen, dit is niet de grot van de draak. Aan de muren hangen fakkels. Het is het kasteel van de koning!
Het kasteel is donker, je hoort je stem galmen in de gangen. Buiten huilt de wind. Of wacht eens, is het niet binnen? Tom en Alfie klauteren de trappen af richting het geluid.

(illustratie: Tom en Alfie staan op een torentrap. Fakkels werpen een geheimzinnig licht in de gang.)

Gina de vriendelijke mug

genre: (voor)leesverhaal

thema's: dieren, angsten, fantasie, pesten

Het is een late zomeravond. Ron kan niet slapen. Wat is het heet in zijn kamer! Met zijn raam open zou het wat frisser zijn. Maar Ron is bang van muggen. Dus hij laat het raam altijd dicht. Nu houdt hij het niet meer. Puffend schuift hij het raam open. Hmm, lekkere frisse lucht. Maar misschien ook muggen! Hij trekt het laken van het bed. Dat doet hij over zich heen. Als bescherming.

Zoemm... Daar komt al een mug aan. Ron kijkt in paniek om zich heen. Het dikke sprookjesboek, daarmee kan hij zich verdedigen. Hij tilt het boek hoog boven zich. De mug bevriest op de muur.

'Daar ga je!'

Ron wil het boek tegen de muur slaan.

'Genade!' klinkt een klein stemmetje.

De mug heft vier van haar zes pootjes smekend naar hem op.

'Dood me niet! Ik ben nog geen jaar oud!' Ron tilt het boek nog hoger op.

'Je wilt me prikken en dat doet pijn. Ga weg!'

De mug schudt haar kopje.

'Ik wil je helemaal geen kwaad doen. Ik wil alleen maar naar de keuken, en dat is via jouw kamer.'

'Wat doe je dan in de keuken?' vraagt Ron nieuwsgierig.

'Ja, zie je.' De mug kijkt een beetje beschaamd. 'Ik ben dus Gina en ik lust geen bloed zoals andere muggen. Bah, mij niet gezien. Maar ik ben gek op tomatensap.'

Ron kijkt verrast.

'Hé, dat vind ik ook zo lekker!'

Even later zitten ze samen aan een glaasje tomatensap.

'Hmm...' zegt Gina. 'Dit vind ik zo heerlijk.'

Haar buikje zwelt ervan op.

'Burp! O, sorry...' Ze giechelt.

Gina kan bijna niet meer vliegen, zo vol zit ze.

'Mag ik nog even blijven?' bedelt ze.

'Ja, tuurlijk.' Ron vindt het wel gezellig zo.

Hij laat zijn benen over het bed bengelen. Gina zit op het randje van de citroenkaars en snuift de geur genietend in.

'Je bent inderdaad een gekke mug.' zegt Ron. 'Die kaars is om muggen weg te jagen. Maar hij werkt niet bij jou.'

Er verschijnt een piepklein traantje in Gina's oog.

'Andere muggen pesten me omdat ik zo raar ben. Buiten valt de bende van Doris me vaak lastig. Ze vinden me maar een watje. Omdat ik geen bloed drink zoals zij.' Ze zucht. 'Kon ik er maar iets tegen doen... Maar ze lachen me alleen maar uit, wat ik ook probeer.'

'Er moet iets op te vinden zijn!' zegt Ron.

Het raam staat wagenwijd open. Gina loopt heen en weer over de venster-

bank, luidkeels zingend.

'Tomaten, zo groot en vol. Daar lust ik wel een paar kilo's van, niets is me te dol..' Met haar pootjes klapt ze de maat.

'Luid genoeg?' vraagt ze aan Ron, die verborgen zit achter de kist.

'Stt!' fluistert hij. 'Daar komen ze al!'

Een groepje muggen landt op de vensterbank en loopt meteen op Gina af.

'En wie hebben we hier? Onze zielepiet. De lafhartige Gina die alleen tomaten aan durft te vallen!'

Doris, de grootste van de muggen zet haar pootjes in haar zij.

'Hoeveel heb je er vandaag gestoken?' bluft ze.

'Drie.' zegt Gina.

'Hahaha! Tomaten zeker? Dat telt niet! Kijk maar eens goed naar mij. Ik heb vandaag de buschauffeur, een jongen en meisje in het park en de terriër van de kapster gestoken. Wel honderd keer zo groot als ik. En ze hebben me nooit zien aankomen!'

Doris klopt zich luidruchtig op haar borst. 'Nu lopen ze met bulten rond, zo groot als walnoten. En krabben zichzelf helemaal gek!'

Sofie's draai

genre: jeugdroman

thema's: acceptatie, handicaps

Het koude metaal van de deurklink bezorgt Karl rillingen. Als hij de deur opent kraken de sponningen getergd, alsof de kamer hem zelf ook niet meer binnen wil laten. Zijn afkeer groeit, maar hij haalt diep adem en stapt binnen. Er valt bijna geen natuurlijk licht in de kamer. Een peertje aan het plafond verlicht het interieur zwak. Sofie hangt in haar rolstoel bij een kachel. Haar hoofd leunt tegen het steuntje achter haar, eerder sliep ze maar nu wordt ze wakker door het kraken van de deur. Ze knippert met haar grote ogen. Vuile traansporen, nu opgedroogd, lopen over haar wangen. Teer blond haar groeit op haar kleine hoofd, haar breekbare armpjes zijn omhuld door een dikke zachte trui. Een sjaal hangt om haar nek. Haar lichaam is kleiner dan je van een vijfjarige zou verwachten.

Op het plankje van de rolstoel ligt wat houten speelgoed. Haar handjes liggen er stil naast in een verkrampde houding. Een infuus hangt aan de linkerkant van haar rolstoel en loopt door tot in haar neus. Een paar meter naast haar staat een kinderbed met spijlen. Daarnaast de commode. Aan de andere zijde van de kamer staat een kleine kast die volgepropt is met medische boeken. Het gehandicapte kind, Thuiszorg is uw zorg, Motorische stoornissen, Ontwikkeling van het kind. Verder is de kamer vrijwel leeg. In de hoek van de kamer is een groot raam, verborgen door dikke grijze gordijnen. Nu Karl hier dan eindelijk staat weet hij niet wat hij moet doen. Hij loopt om haar heen, zorgvuldig haar blik ontwijkend. Hij schraapt zijn keel maar weet niets zinnigs te zeggen. Wat maakt het ook uit, ze zou het nauwelijks begrijpen. In een opwelling pakt hij de stangen achter de rolstoel vast en begint haar rond te rijden. Ze reageert nog steeds niet. Als ze in de buurt van het raam komen, trekt hij de gordijnen open. Wat is het muf in de kamer. Alsof Sofie al aan het rotten is. Buiten begint het ochtend te worden. Verlegen schijnt het morgenlicht ze tegemoet. Hij kijkt naar buiten en ziet de polder, weilanden met koeien, sloten en op de dijk een rij moderne windmolens. Zo te zien staat er aardig wat wind. De bladen malen in het rond in een ritmische cadans. Karl draait zich om naar Sofie en ziet dat er voor het eerst iets van leven in haar begint te komen. Ze heeft haar lippen getuit en kijkt aandachtig naar de windmolens. Haar ogen volgen de rondgaande beweging. Haar handen beginnen onhandig te bewegen, maken kleine draaiende bewegingen. Ze botst tegen het speelgoed aan dat voor haar ligt, gooit een blok van het tafelblad af, maar heeft er geen oog voor. De windmolens lijken haar naar buiten te trekken. Geamuseerd kijkt Karl naar het meisje. Ze blijft doorgaan met de draaiende bewegingen, haar ogen op de horizon gericht. Uit haar keel komt een prut-telend geluid. Hij pakt een stoel en gaat naast haar zitten. Samen kijken ze naar de dag die wakker wordt.

Die avond krijgt Karl van Irena een lijst met aantekeningen voor de verzorging van Sofie. Irena's anders zo regelmatige handschrift is nu vlekkelig en

slordig. Hij leest de lijst. Hij wist niet dat Irena al die jaren op zoveel dingen heeft moeten letten. Natuurlijk had ze er vaak genoeg over geprobeerd te vertellen, maar dan had hij zijn oren potdicht gehouden. Het viel hem al zwaar genoeg dat ze een gehandicapt kind in huis hadden, dan wilde hij niet ook nog alle details ervan weten. Maar nu staat hij er tot zijn knieën in. Meer dan ooit heeft hij de behoefte om een sigaret op te steken, één, nee twee liefst. Maar dat is streng verboden in de buurt van Sofie, die astmatisch is. En incontinent. Vloekend neemt hij de lijst mee en verschoont voor de eerste keer in zijn leven een luier. Ze heeft een hoop opgespaard sinds gisteravond. Ze heeft ook flinke honger en schrokt het babyvoedsel als een varkentje naar binnen. Hij laat haar haar gang gaan, tot ze bijna stikt in een puree-wortel mengsel. Daarna geeft hij haar zelf kleine hapjes. Wat een gedoe. Hij verlangt naar glanzende leidingen en ondergelopen keukens, situaties waar hij als een man kan optreden en snel successen kan boeken. Maar hier zit hij nu, spuug van zijn dochter ontwijkend. Hij geeft het op en laat haar in het kinderzitje zitten. Kwaad loopt hij naar de woonkamer. Irena ligt nog steeds te slapen, wallen onder haar ogen. Ondanks dat ze zoveel slaapt lijkt ze er niet veel beter op te worden. Een kop koud geworden thee staat naast haar op het tafeltje, bij een bordje met boterhammen waar ze een enkel hapje van heeft genomen. Hij ziet nu pas hoe mager ze is geworden. Vroeger had ze zulke mooie zachte wangen. Door die gedachte voelt hij zich vreemd schuldig. Hij draait zich om en loopt terug naar Sofie.

Al een week heeft Karl niet bij Kuiper kunnen werken. Het is middag en hij verveelt zich stierlijk. Verwoed kauwt hij kauwgom dat noodgedwongen het roken heeft vervangen. Door de ramen is te zien dat de lucht buiten prachtig blauw is. Schapenwolkjes jagen door de hemel. Als hij de woonkamer inloopt om Irena haar soep te brengen, ziet hij dat ze alweer slaapt. Dat komt goed uit.

'We gaan een reisje maken,' zegt hij tegen Sofie. Hij wikkelt haar in zoveel mogelijk kleding tot ze een michelin-poppetje lijkt, dan rijdt hij de rolstoel de kamer uit, de gang in. Hij opent de voordeur en rijdt de frisse buitenlucht tegemoet. De herfst is al te ruiken. Snaterend vliegt een vlucht ganzen over, de wind klappert in de bomen. Sofie draait haar hoofd alle kanten op en probeert zichzelf omhoog te duwen op het plankje voor haar. Haar ademhaling gaat in snelle puffjes. Karl duwt de rolstoel de polderweg af, richting de windmolen. Die komt maar langzaam dichterbij en de rolstoel is een stuk zwaarder dan hij dacht. Hij vloekt op de gaten in de weg. Sofie wordt heen en weer geschud, hoe hij ook zijn best doet om dat te vermijden, maar ze lijkt het helemaal niet erg te vinden. Ze reageert alsof ze in een kermisattractie zit. 'Woe - oeiii!' Ze kijkt omhoog, recht in zijn ogen. Op haar smalle gezicht breekt een grijns door. Hij knippert, geschrokken en kijkt weg.

'Verhalenbundel Promo' is een project van Sanne Miltenburg. Zij schrijft prentenboeken, (voor)leesverhalen en jeugdromans, voor de doelgroep van 0 tot 15 jaar.

Meer informatie over haar werk kunt u vinden op www.sanneschrijft.nl

Kijk ook eens op www.sannetekent.nl voor illustratiewerk.

Sanne schrijft niet alleen...
Heeft u ook illustraties nodig
voor bij een verhaal?
Kijk op www.sannetekent.nl